

Arrest

nr. 161 168 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1983.

Op 7 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 2 oktober 2015, met kennisgeving op 6 oktober 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.04.2015 werd ingediend door:

*Naam: I. (...) Voorna(a)m(en): F. (...) Nationaliteit: Kosovo
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Prizren
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te : (...)
om de volgende reden geweigerd :*

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

Interimcontracten van Acerta voor de periode van 10.11.2014 tot 20.01.2015

Interimcontracten van Manpower Belgium voor de periode van 26.01.2015 tot 29.05.2015

Interimcontracten van Konvert Intérim voor de periode van 08.06.2015 tot 02.10.2015. Dit betreft een tewerkstelling in een zwangerschapsvervangings

Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij BVBA D.-F. (...)

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. De interimtewerkstelling (is Immers heden beëindigd (was een vervanging) en wij hebben geen zicht op welk vervangingsinkomen, door het stopzetten van die interimtewerkstelling, de referentiepersoon heden ter beschikking zou hebben. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij stelt onder meer het volgende:

"De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

(...)

Verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote slechts een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor dienstboden van onbepaalde duur kan voorleggen. Deze deeltijdse arbeidsovereenkomst met contract onbepaalde duur werd evenwel aangevuld met interimwerk.

Uit het deeltijds werk had de echtgenote een inkomen van 600,- EUR /maand en uit het interimwerk, een inkomen van ong. 1450,- EUR /maand, in het totaal dus minstens 2050,-EUR /maand (...)

In de aangevochten beslissing interpreteert verweerder de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zo dat de bestaansmiddelen in se niet afkomstig kunnen zijn van interim arbeid sic tijdelijke tewerkstellingen.

Om die redenen meende verweerder te kunnen stellen dat dat niet voldaan is aan de voorwaarde dat gezinshereniger beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uw raad oordeelde reeds in een aantal arresten dat deze stellingname van verweerder zich in se baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie:RvV 15-01-2015, nrs. 136.369 en 136.363 RvV 07-01-2015, nr. 135.900 RvV 31-10-2014, nr. 132.653 RvV 25-03-2013, nr. 99.704)

Dit wordt bevestigd op de website www.Vreemdelingenrecht.be waar het navolgende gesteld wordt Bestaansmiddelenvoorwaarde bij gezinshereniging: ontwikkelingen in rechtspraak:

Voor gezinshereniging stelt de Verblijfswet vaak als voorwaarde dat de persoon die zich laat vervoegen beschikt over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Hieronder bespreken we een aantal arresten die dit begrip verduidelijken, met betrekking tot:

Tewerkstelling op basis van artikel 60 OCMW-wet of tijdelijke tewerkstellingen

Bestaansmiddelen verworven uit een tewerkstelling op basis van artikel 60 OCMW-wet kunnen volgens DVZ niet aanvaard worden als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”. Volgens DVZ zijn inkomsten uit een artikel 60-tewerkstelling geen (door de Verblijfswet) uitgesloten bestaansmiddelen en kunnen ze in principe in aanmerking komen als bewijs van bestaansmiddelen. Toch aanvaardt DVZ die inkomsten niet als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen omdat een artikel 60-tewerkstelling per definitie tijdelijk en dus niet stabiel is. Een artikel 60-tewerkstelling kan volgens artikel 60 § 7, 1° en 2° lid OCMW-wet immers nooit langer duren dan de periode die nodig is om een werkloosheidsuitkering te kunnen genieten.

Deze zienswijze werd in de meeste gevallen gevolgd door de RvV. Enerzijds beschouwde de RvV deze tewerkstelling als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Anderzijds vond de RvV, net als DVZ, dergelijke inkomsten niet stabiel omdat het per definitie gaat om een tijdelijke tewerkstelling. De mogelijkheid dat de gezinshereniger, op het ogenblik dat hij gerechtigd zal zijn op een werkloosheidsuitkering, actief werk zoekt, was volgens de RvV te hypothetisch, net zoals de mogelijkheid dat de gezinshereniger, na afloop van de artikel 60-tewerkstelling, een andere job zou vinden. De Raad van State bevestigde dit standpunt in een toelaatbaarheidsbeschikking van 20-11-2012 (nr. 9224).

In een aantal arresten lijkt de RvV terug te komen op dit standpunt. De RvV baseert zich daarvoor op de volgende argumenten:

☐ *Uit de Verblijfswet kan niet afgeleid worden met welk soort arbeidsovereenkomst een vreemdeling de bestaansmiddelen moet bewijzen. De Verblijfswet zegt alleen dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. DVZ lijkt de tijdelijke aard van de tewerkstelling te verwarren met de tijdelijke aard van de inkomsten.*

☐ *Volgens de Verblijfswet moet de gezinshereniger “aantonen” dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen “beschikt”. De gezinshereniger moet dus niet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen “zal” beschikken op lange termijn. Een tijdelijke tewerkstelling sluit niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien nu stabiel en regelmatig kunnen zijn.*

☐ *Na ontbinding van de arbeidsovereenkomst zal de gezinshereniger bestaansmiddelen genieten uit een werkloosheidsuitkering die a priori niet uitgesloten is als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien zal de gezinshereniger mogelijk niet terugvallen op een werkloosheidsuitkering maar een ander werk vinden.*

☐ *Uit de Verblijfswet volgt niet dat een vreemdeling die werkt op basis van artikel 60 OCMW-wet moet aantonen dat hij of zij actief naar werk zoekt. Deze voorwaarde geldt pas als de vreemdeling effectief werkloos is.*

☐ *In de mate dat met een artikel 60-tewerkstelling niet gegarandeerd is dat het familielid in de nabije toekomst ten laste zou vallen van de sociale bijstand, kan DVZ het verblijfsrecht van het familielid steeds beëindigen indien het een onredelijke belasting zou vormen voor de sociale bijstand.*

☐ *In zijn Mededeling van 3/4/14 spoort de Europese Commissie de lidstaten aan "om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen.*

In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk."

☐ *Een aaneenschakeling van tijdelijke tewerkstellingen sluit niet uit dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger stabiel en regelmatig zijn."*

2.2. De verwerende partij merkt hieromtrent het volgende op in haar nota:

"(...)

Verzoeker stelt dat rekening diende te worden gehouden met de inkomsten die zijn echtgenote uit interim arbeid ontvangt, doch gaat met die kritiek echter volledig voorbij aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat werd vastgesteld dat de interim tewerkstelling op heden beëindigd is, nu er slechts sprake was van een vervanging tot en met 2 oktober 2015. Verwerende partij stelt derhalve dat zij geen zicht heeft op het huidig inkomen van verzoekers echtgenote. Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er geen zicht is op het soort vervangingsinkomen dat de referentiepersoon heden ter beschikking heeft, gelet op het stopzetten van de interim tewerkstelling.

Verzoeker ontkent geenszins dat de interim tewerkstelling heden beëindigd is, doch hij beperkt zich te poneren dat verwerende partij rekening had dienen te houden met de inkomsten die zijn echtgenote uit interim arbeid verdient. Verzoekers betoog is derhalve niet dienstig, nu de bestreden beslissing net gesteund is op het feit dat niet beoordeeld kan worden of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon stabiel, toereikend en regelmatig zijn.

Daar waar in de bestreden beslissing overigens wordt gemotiveerd dat interim arbeid per definitie tijdelijk van aard is, kan louter ten overvloede worden opgemerkt dat dit in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dienaangaande kan worden verwezen naar het arrest nummer 97.655 dd. 21 februari 2013 waarin de Raad het volgende oordeelde:

"Verzoeker betwist niet dat zijn inkomsten enkel uit interim-arbeid voortvloeien, wat tevens steun vindt in het administratief dossier. Hij is evenwel van mening dat verweerders bezwaren met betrekking tot het stabiele karakter ervan "van de hand [dienen] te worden gedaan, gelet op het feit dat verzoeker nog steeds aan de slag is. Evenwel merkt de Raad op dat verweerder terecht oordeelde dat interimtewerkstelling per definitie tijdelijk is. Het kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder oordeelde dat een bewijs van interim-tewerkstelling niet volstaat als bewijs dat er sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen." (eigen onderlijning)

"(...)

Gelet op wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verwerende partij conform de hierboven vermelde wetsbepalingen in redelijkheid heeft besloten dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, omdat op basis van de overgemaakte stukken niet beoordeeld kon worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

"(...)

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het eerste, derde en vierde middel zijn ongegrond."

2.3. De verzoekende partij geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, zodat het eerste middel onderzocht wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan zij de schending aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt];

(...)”

Wat de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote van de verzoekende partij betreft, stelt de verwerende partij vast dat enerzijds interimcontracten betreffende tewerkstelling bij verschillende gebruikers voor de periode van november 2014 tot en met 2 oktober 2015, dag waarop de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen, en anderzijds een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij bvba D.-F. werden voorgelegd. Dit strookt met de gegevens die terug te vinden zijn in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat met betrekking tot de halftijdse tewerkstelling eveneens loonfiches werden voorgelegd voor de periode van februari 2015, maand waarin de tewerkstelling blijkens de arbeidsovereenkomst een aanvang nam, tot en met augustus 2015. Het administratief dossier bevat tevens een brief van het uitzendkantoor Konvert Interim van 2 juli 2015 waarin wordt gesteld “Sinds 8-06-2015 werkt K.E. (...) op regelmatige basis via Konvert Interim Menen. E. (...) werkt 17-06-2015 bij eenzelfde gebruiker via weekcontracten. Deze gebruiker heeft de intentie E. (...) tewerk te stellen tot eind oktober 2015. Het gaat om een zwangerschapsvervanging. Via Konvert uit zijn we tot op heden tevreden over de prestaties van E. (...) en zouden we haar bijgevolg, na eind oktober 2015, nog werk aanbieden. (...)”

Waar de verwerende partij in de bestreden weigeringsbeslissing tot de conclusie komt dat niet afdoende kan beoordeeld worden of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, spreekt zij zich enkel uit over de interimtewerkstelling. Zij motiveert als volgt:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

Interimcontracten van Acerta voor de periode van 10.11.2014 tot 20.01.2015

Interimcontracten van Manpower Belgium voor de periode van 26.01.2015 tot 29.05.2015

Interimcontracten van Konvert Intérim voor de periode van 08.06.2015 tot 02.10.2015. Dit betreft een tewerkstelling in een zwangerschapsvervanging

Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij BVBA D.-F. (...)”

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. De interimtewerkstelling (is Immers heden beëindigd (was een vervanging) en wij hebben geen zicht op welk vervangingsinkomen, door het stopzetten van die interimtewerkstelling, de referentiepersoon heden ter beschikking zou hebben. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).”

De verzoekende partij betwist dat haar echtgenote niet zou beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Zij wijst erop dat haar echtgenote een deeltijdse tewerkstelling voor onbepaalde duur voorlegt die wordt aangevuld met interimwerk, en verwijt de verwerende partij de

voorwaarde dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zo te interpreteren dat deze bestaansmiddelen in se niet afkomstig kunnen zijn uit interimarbeid en tijdelijke tewerkstellingen. Aldus verwijt ze de verwerende partij een te enge en verkeerde lezing van de vreemdelingenwet, waarbij zij verwijst naar verschillende arresten van de Raad en naar hetgeen op de website Vreemdelingenrecht.be aangaande de ontwikkelingen in de rechtspraak over de bestaansmiddelenvoorwaarde wordt uiteengezet met betrekking tot onder meer tijdelijke tewerkstelling. Verder wijst zij erop dat de Raad reeds argumenteerde dat uit de verblijfswet niet kan afgeleid worden met welk soort arbeidsovereenkomst een vreemdeling de bestaansmiddelen moet bewijzen, waarbij de begrippen 'stabiel', 'toereikend' en 'regelmatig' niet uitsluiten dat bestaansmiddelen uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Verder moet volgens de Raad de referentiepersoon niet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen 'zal' beschikken op lange termijn. De Raad oordeelde volgens de verzoekende partij eveneens dat een aaneenschakeling van tijdelijke tewerkstellingen niet uitsluit dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon stabiel en regelmatig zijn.

In casu merkt de Raad inderdaad op dat uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een interimtewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgt ook enkel dat de Belgische referentiepersoon moet "aantonen" dat hij thans over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen "beschikt". In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen "zal" beschikken op lange termijn.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier, zoals hoger reeds besproken, dat de Belgische referentiepersoon sinds november 2014 en dit tot eind oktober 2015 werkt/zal werken via interim, waarbij kan worden opgemerkt dat de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen op 2 oktober 2015. Daarnaast ligt een brief voor waaruit blijkt dat het uitzendkantoor Konvert Interim de referentiepersoon nog wenst tewerk te stellen na eind oktober 2015 indien zij een passende job ter beschikking heeft. Ook ligt een deeltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur sinds februari 2015 voor, vergezeld van verschillende loonfiches.

In zoverre de verwerende partij aldus, gelet op de voorgelegde stukken, lijkt aan te geven dat de tewerkstelling op zich niet regelmatig en stabiel is, lijkt dit geen steun te vinden in de stukken van het administratief dossier. Zoals eerder gesteld, sluit een interimtewerkstelling niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien thans stabiel en regelmatig kunnen zijn. Bovendien gaat de verwerende partij volledig voorbij aan de arbeidsovereenkomst voor deeltijds werk van onbepaalde duur die eveneens voorligt en waarvan zij het bestaan overigens erkent nu zij er in de bestreden weigeringsbeslissing naar verwijst. In de thans voorliggende zaak wezen de voorliggende stukken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen op een zo goed als ononderbroken tewerkstelling gedurende meer dan 10 maanden onder interim-contracten, waarbij bovendien een verdere tewerkstelling in het vooruitzicht wordt gesteld, in combinatie met een deeltijdse tewerkstelling voor onbepaalde duur sinds februari 2015. In deze situatie komt het de Raad kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij oordeelde dat de bestaansmiddelen geen stabiel en regelmatig karakter hebben.

Waar de verwerende partij er in haar nota op wijst dat de *"interim tewerkstelling op heden beëindigd is, nu er slechts sprake was van een vervanging tot en met 2 oktober 2015. Verwerende partij stelt derhalve dat zij geen zicht heeft op het huidig inkomen van verzoekers echtgenote. Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er geen zicht is op het soort vervangingsinkomen dat de referentiepersoon heden ter beschikking heeft, gelet op het stopzetten van de interim tewerkstelling."*, herhaalt de Raad enerzijds dat de verwerende partij volledig voorbij gaat aan de inkomsten uit de halftijdse tewerkstelling en nergens onderzoekt of deze in aanmerking komen bij het beoordelen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Daarnaast kan worden opgemerkt dat de verwerende partij niet met zekerheid kan stellen dat de interimtewerkstelling een einde had genomen op het ogenblik dat de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon op interimbasis tewerkgesteld werd als vervangende werkracht voor een zwangere werkneemster, waarbij het de bedoeling was dat deze tewerkstelling tot eind oktober 2015, dus na het nemen van genoemde beslissing, zou duren. Dit wordt door de verwerende partij niet ontkend. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat een verklaring van het interimkantoor voorlag waaruit de intentie blijkt de referentiepersoon verder werk aan te bieden

zo dit beschikbaar is. Ook laat de verwerende partij na aan te tonen dat er aanwijzingen zouden zijn dat de situatie betreffende de bestaansmiddelen in de toekomst zou veranderen. De verwerende partij kan geen volledige garantie vragen voor de beschikbaarheid van bestaansmiddelen in de toekomst. De Raad kan opmerken dat zelfs personen die die beschikken over een arbeidscontract van langere of van onbepaalde duur geen 100% garantie kunnen geven dat zij steeds over een bepaald inkomen zullen kunnen beschikken. Ook deze personen kunnen immers worden ontslagen en hierdoor hun inkomen uit een tewerkstelling verliezen. De bewijslast die aan de gezinshereniger wordt opgelegd, mag niet zo worden ingevuld dat het in de praktijk nagenoeg onmogelijk wordt het door de wetgever voorziene bewijs te leveren. De Raad merkt tevens op dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet bepaalt dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de referentiepersoon een stabiele tewerkstelling bij eenzelfde werkgever heeft, doch wel of deze over stabiele inkomsten beschikt en in casu kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de referentiepersoon heeft aangetoond er via interimarbeid in te slagen op een standvastige wijze een inkomen te verwerven dat haar in staat stelt in het levensonderhoud te voorzien van zichzelf en haar echtgenoot.

Gelet op het voorgaande vindt het motief van de beslissing tot weigering van verblijf geen of onvoldoende steun in de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen nu deze enkel zouden voortkomen uit interimarbeid en er geen zicht zou zijn op het vervangingsinkomen dat zij ter beschikking zal hebben ten gevolge van het beëindigen van de interimtewerkstelling.

De verzoekende partij toont aan dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen in strijd met de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Het onderzochte middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. De verwerende partij kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten geven aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Als gevolg van de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing valt de verzoekende partij ook terug op een situatie waarin zij tijdelijk opnieuw verblijfsgerechtigd is in België, in afwachting van een nieuwe beslissing van het bestuur inzake haar aanvraag gezinshereniging, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er is aldus eveneens grond tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel en van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN